

ראש השנה

ואני תפילתי לך ה' - שפתי צדיק יביעון רצון

רבותינו ז"ל תקנו בעשרת ימי תשובה להוסיף בתפילה כמה בקשות, ואלו הן: "זכרנו לחיים..." כתבנו בספר חיים, "וכתוב לחיים טובים...". "ובספר חיים ברכה ושלוש ופרנסה טובה וישועה ונחמה וגזרות טובות, נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך ישראל לחיים טובים ולשלום".

רבנו מאיר מרוטנבורג (אחד מראשוני רבו של הרא"ש) מבאר למה תקנו חז"ל ארבע בקשות, הלוא היה מספיק לתקן את הבקשה האחרונה שבה כלולים כל הבקשות וההטבות? אלא **משל למה הדבר דומה?**

סוחר יהלומים אחד היה צריך לנסוע לצורך עבודתו לחוץ לארץ, והיה לו בן קטן פיקח שרצה להצטרף עמו. אמר לו אביו: לא תוכל להצטרף אלי, אולם אם אשמע מאמא שהתנהגת יפה, אביא לך שעון זהב במתנה. שמח הבן על ההבטחה ונפרד מאביו לשלום. אכן בימים הראשונים התנהג הבן למופת, אך לאחר כמה ימים חזר לסורו והיה מפרע לאמו, לא מכין שעורי בית, לא אוכל בזמן וכו'. כשחזר האב מחו"ל היה הבן עדיין בבית הספר, וספרה האם לאב על התנהגותו של הילד. אמר האב, בודאי שלא יקבל הילד את השעון. והנה כשהגיע הבן, היה האב באמצע סעודתו והחל לספר את כל מסעותיו היכן בקר והיכן טייל, והאם מקשיבה, נהנית ומתפעלת. תוך כדי הדברים אמר הבן לאביו: אבא, האם זוכר אותה שלפני נסיעתך הבטחת לי שתביא לי שעון זהב? יודע אני שבדאי לא מגיע לי לקבלו, אך אני רוצה לבקש ממך רק לראות את השעון, כי מעולם לא ראיתי שעון זהב. הסתכל האב על אשתו, חיך והראה לבן את השעון. אמר הבן: אבא, כמה יפה השעון. אני רוצה למדוד אותו לראות אם הוא מתאים לי. הסכים האב גם לזאת, והילד ענד את השעון על ידו. כראות הבן כי טוב לב אביו, אזר אומץ ואמר: אבי היקר, קנית שעון כל כך יפה, והוא ממש ממש מתאים לי, בדיוק בשבילי. אבא ממך, תן לי אותו במתנה. חיך האב ונתן לו.

ובדאי, אם מתחלה היה הבן מבקש מאביו את השעון, פשוט שלא היה נותן לו. אך ידע הבן לפייס את אביו לאט לאט, בתחילה בקש מאביו רק להראות לו, ולבסוף בקש גם שיתן לו. זה שאומרו דוד המלך ע"ה בספר התהלים: "הראנו ה' חסדך, וישעך נתן לנו". תחילה ביקש "הראנו" אבל אחר כך הוסיף "יתן לנו". ולפי זה מובנת השאלה אודות ההוספות בתפילה, שעם ישראל יודעים לפייס את בוראם. בתחילה אין אנו מעיזים לבקש הרבה, כי יודעים אנו שלא מגיע לנו כלום. מבקשים אנו: "זכרנו לחיים", רבנו של עולם רק 'תזכור' אותנו לחיים. לאחר מכן מוסיפים 'כתבנו' בספר חיים, אחר שכבר זכרת אותנו לחיים, תכתוב זאת. ואחר שכבר כתבת, אנו אומרים: רבנו של עולם, מה שוים חיים לבד, אם אינם חיים טובים, לכך מבקשים וכתוב 'לחיים טובים'. ועל זה מודים אנו ומברכים 'הטוב שמך ולך נאה להודות', תודה רבה שכתבתנו לחיים טובים, כי אנו בטוחים שבורא עולם שומע ומקבל תפילת עמו ישראל. ולבסוף אנו אוזרים אומץ ומבקשים: רבון העולמים, ברחמך המרובים כבר כתבתנו לחיים טובים, אבא ממך תוסיף עוד כמה מילים, תגמור את השורה: "ובספר חיים ברכה ושלוש ופרנסה טובה וישועה ונחמה וגזרות טובות, נזכר ונכתב לפניך אנחנו וכל עמך ישראל לחיים טובים ולשלום!"

שגיאות מי יבין

כיוצא בזה ביקש דוד המלך מהקב"ה: "שגיאות מי יבין, מנסתרות נקני, גם מזדים חשוד עבדך... ונקתי מפשע רב". בתחלה ביקש מה' שימחל לו רק על השגיאות, שאלו הם העברות שנעשו בטעות בשוגג, אמר לו הקב"ה מחלתי לך. אח"כ הוסיף 'מנסתרות נקני' - עברות שלא בשוגג, אך אמנם התביישתי ועשייתם בסתר, גם עליהם תמחל לי, אמר לו ה' מחלתי. לאחר מכן ביקש, 'גם מזדים חשוד עבדך', עברות שבמזיד שלא עשיתם בסתר אלא בגלוי גם עליהם תמחל לי. ובאחרונה אמר 'ונקתי מפשע רב', דהיינו אפילו עברות שעשיתי במזיד להכעיס, גם עליהם תמחל לי, ואמר לו הקב"ה לדוד, מחלתי לך. ואומר המדרש, משל לעני שהיה רע מאוד וניגש

לאחד הבתים וביקש לאכול. אמר להם: לא אכלתי שלושה ימים, אנא הביאו לי פרוסת לחם. מיד הביאו לו. התחיל לאכול מעט ואמר: הלחם יבש מידי, אם אפשר הביאו לי איזו עגבניה להרטיב את הלחם, שלא אחנק בגרוני. נענו בני הבית לבקשתו והביאו לו גם עגבניה. לאחר מכן אמר: שלושה ימים לא שתיתי, אולי תוכלו להביא לי בבקשה כוס קפה. ריחמו עליו ונתנו לו את מבוקשו. נמצא שאכל, שתה ושבע אבל אם מתחלה היה מבקש לשתות קפה, היו אומרים לו: חפש מקום אחר כך מרצים עם ישראל את הקב"ה, ובקשותיהם עולות לרצון לפני ה', כפי שאמר הקב"ה לישראל: "השמיעני את קולך כי קולך ערב ומראיך נאוה" - חושקני בכך לשמוע את קולכם בבקשותיכם ותחיתכם אלי.

לדבר עם בורא עולם

מכאן נלמד אנו לעצמנו, כמה חשובה ומקובלת ורצויה תפילתנו ושיח פתותינו לפני ה' יתברך. ולא רק בשעת התפלה ממש, אלא בכל זמן שאנו נדבר עם בורא עולם, תמיד הקו פתוח, ובורא עולם מאזין לנו. ואדרבה כמה שנבקש ממנו יותר, הוא ישמח בנו יותר. משה רבנו התפלל כמנין ואתחנן, יש בקשות ומשאלות שקוצב להן הקב"ה מספר תפילות מסוים, אשר על ידן תתמלא אותה משאלה. ופעמים שהאדם מבקש פעם ופעמיים ורואה כי לא נענה ומתייאש, ואינו יודע שאילו היה מבקש עוד פעם אחת היה נענה. ומי לנו גדול ממשה רבנו שהתפלל לבורא עולם חמש מאות וחמש עשרה תפלות, כדי שיכנס לארץ ישראל, עד שאמר לו הקב"ה 'רב לך, אל תוסף דבר אלי עוד בדבר הזה'. אמר לו: אילו היית מתפלל עוד תפלה אחת, היית נענה, אך אין רצוני שתכנס לארץ ישראל, לכן 'רב לך'.

כוחה של תפילה - קרוב ה'... לכל אשר יקראוהו באמת במיוחד בדברים רוחניים כתב ה'ספר חסידים: "אם שואל אדם דבר שהוא שבח לבוראו, כגון: על לימוד תורה, או דבר אחר מחפצי שמים, ושופך את נפשו עליו, הקב"ה שומע תפילתו אע"פ שאין בידו מעשים טובים, וכ"ש אם הוא גדול

מסופר על הרב דסלר בגיל צעיר במיוחד, התקבל רבי אליהו אליעזר דסלר לשיבתו של רבי שמחה זיסל זיו מקלם. במשך שעות רבות ישב הנער הצעיר בפאתי בית המדרש ועסק בתורה ברציפות ובהתמדה. לימים סיפר לתלמידיו כי במשך ארבעה עשר שנות לימודיו בקלם סיים את הש"ס 14 פעמים, ואת "שולחן ערוך" יורה דעה 28 פעמים. לאחר נישואיו עבר הרב דסלר להתגורר באנגליה, שם יסד "כולל", בו שקדו על תלמודם חבורת תלמידי חכמים. את ההוצאות הכספיות הכרוכות בהחזקת ה"כולל", נטל הרב דסלר על עצמו, למרות שמלאכת הכספים היתה רחוקה ממנו כרחוק מזרח ממערב. ביישן ושקט היה מטבעו, ודיבורו שקט ומדוד, אך למרות זאת, מן השמים סייעו בידו במלאכה זו, ולעיתים אף בדרכים מופלאות. וכפי שקרה פעם אחת בה קופת ה"כולל" היתה ריקה לחלוטין, והתעורר הצורך לגייס בדחיפות סכום כסף גדול במיוחד. אך דא עקא, כל מאמצי הרב דסלר להשיג את אותו סכום לא עלו יפה. הנדיבים הקבועים התחמקו באמתלאות שונות, וממון אין. עמד הרב דסלר מחוץ לביתו, והתפלל לה' שישלח לו ישועה. לפתע נצנץ בראשו שמו של עשיר יהודי שטרם שוחח עימו. אולי אותו עשיר יחלצו מהמיצר וישלים לו את החסר בקופה? הוא מיהר לתא הציבורי הקרוב וטילפן אל ביתו של הנדיב. מה רבה היתה אכזבתו כשנוכח לדעת כי בני שיחו מעבר לקו הינס ילדיו הצעירים של העשיר. "אבא אינו בבית כעת", כך אמר, "איננו יודעים עליו הלך ומתי ישוב". השיחה נותקה. הרב דסלר עמד בתא הטלפון כשהוא אובד עצות וחסר אונים. מאין יבוא עזרו? למי יפנה, למי ילך? לפתע פרץ הרב בבכי מר וכואב. בדמעות שליש הרים את עיניו כלפי מעלה ונשא תפילה מעומק ליבו לבורא עולם: אבא ה' הושיעה נא, אבא ה' הצליחה נא, עשה למען מקום תורה שלא יימוט חלילה. עוד הוא מסיים את תפילתו ויוצא מתא הטלפון, רואה הוא למרבה הפתעתו את אותו נדיב שניסה זה עתה להשיגו בטלפון, צועד מעדנות ברחובה של עיר. מששמע אותו עשיר את המצב הקשה אליו נקלע ה"כולל", שלף על אתא את ארנקו מכיסו, הוציא ממנו את מלוא הסכום הנדרש והעניקו לרב דסלר. מעשה מופלא זה נהג לספר הרב דסלר לתלמידיו כשרצה להמחיש להם עד כמה צדקו דברי סב אמו, הלא הוא רבי ישראל סלנטר, שהתבטא כי יהודי המתפלל ומבקש עזרה מן השמים בעניינים רוחניים ודברים שבקדושה, מובטח לו כי תפילתו לא תשוב ריקם.

סיפרה הרבנית רון: "פגשתי אשה בנתיבות - דיברתי איתה בעצמי - היא סיפרה לי שהיא חזרה בתשובה ביחד עם בעלה והילדים, אבל כיסוי ראש היא לא שמה. כל הבגדים צנועים אבל כיסוי ראש לא היה לה אומץ: "היא תראה זקניה..." "יזחקו ממנה..." הילדים בקשו ממנה: "אמא, תשימי כיסוי ראש". "לא, אין לי חשק..." "אולי כשיהיה בר מצוה לילד אני אשים כיסוי ראש לכבוד הבר מצוה ואני אשארו עם זה". בעלה קנה לה, מטפחות, כיסויים, ברטים... היא לא מוכנה לנסות, קשה לה. יום אחד הייתה לה הזדמנות. בעלה עם שתי הילדים נסעו נסיעה ארוכה לחפש שם בצפון איזושהי דירה. היא חשבה לעצמה: 'אני לבד בבית, אין מי שילחץ אותי... בואי ננסה אולי יש כיסויים כן יפים'. היא נעמדה ליד הראי וניסתה; ברטים, קסקטים, מטפחות, צעיפים, קישורים... פה ושם עד שמצאה כיסוי שהייתה רגאית בו נחמדה וצעירה. "יופי מצאתי!". אחר כך היא חשבה: 'רגע, אולי זה מפרע, מנרד, מעצבן... אני אשארו עם זה קצת זמן, אעשה כלים... אשטוף את הרצפה ואם זה יפרע לי אני אוריד את זה'. היא עשתה את עבודות הבית ושכחה את הכיסוי ראש, כך המשיכה עם זה עד הצהריים ואז... נפרצה הדלת, בעלה חוזר עם הילדים כשהם מבוהלים, רועדים וחיוורים... הילדים אמרו בהתלהבות: "אמא, מה את עם מטפחת...!! הצלת אותנו! הכל בזכותך! הכל בזכותך..." "מה קרה?" -

היא נלחצה. בעלה סיפר: "אל תשאלי מה קרה לנו, בדרך שנשענו עברה לצידנו משאית שהייתה ריקה, היא נסעה במהירות עצומה מעל למותר ונצמדה אלינו, מהדהד של כוח המשאית הרכב עף לצדדים והתהפך לגמרי... פתאום אנחנו מוצאים שהרכב עם הגלגלים למעלה והתקרה למטה ואנחנו מהופכים בתוכו. בדקנו שהכל בסדר איתנו, אנחנו נושמים, נוגעים בידיים וברגליים... ראינו שהכל בסדר, לא נפגענו פיזית! הצצנו מהחלונות לראות היכן אנחנו נמצאים ולחזרתינו גילינו שאנו נמצאים ממש קרוב לכפר ערבי מסוכן! - רק חסר לנו שיבואו לכאן ערבים... הם יכולים לבצע בנו לינץ' ולהרוג אותנו.

תוך כדי קלפת מגיחים 4 ערבים, שתיים מצד אחד של האוטו ושתיים מהצד השני והם מתקרבים אלינו... התחלתי לומר 'שמע ישראל! זהו הגיע הסוף... הערבים הגיעו אלינו ולפתע הם פונים אלינו ואומרים: "הלו, אתם רוצים שנהפוך אתכם?" "כן תהפכו". - ארבעת הערבים תפסו ברכב בשני הצדדים והפכו אותו, והכלו. טוב, מה עושים עכשיו? אנחנו תקועים רציני, מי יודע מה מצב הרכב...? ניסיתי להתניע את הרכב ולהפעיל את ההגה והברקסים, ו... הכל עובד! אחורה פנה קדימה צעד... חוזרים הביתה! במהירות ואפסיות! בדרך אנו מדברים בינינו, איך ה' אותנו, אותנו, כמה ניסים גלויים; הרי כשהרכב התהפך כבר אז יכולנו למות... וגם בפעם שניה כשבאו הערבים, יכלו לרצוח אותנו! וגם הרכב - בחסדי ה' - פועל אחרי כל ההתהפכות הזאת... איך זה יתכן?! מה עשינו שכל כך ה' שמר עלינו...? אף שנכנסנו וראינו אותך עם המטפחת - הבנו הכל! את הצלת אותנו...!!" זה סיפור אמיתי שסיפרה לי אותה אשה בעצמה. אמרתי לה: "זה נכון, באמת את זאת שהצלת אותם! - כך כתוב בחז"ל: **שכשהאשה צנועה היא מכפרת על כל בני ביתה מכל מיני צרות וסכנות...!!!**"

בזה כלולים כל הברכות

אבא אחד, ניגש עם בתו הקטנה אל הרב הקדוש מקרעטשניץ, וביקש שיברך את בתו הקטנה. הרבי נענה ואמר: "יהי רצון שלא תלך בפה נוכרית!" האבא נדהם ואמר: "רבי! רק זו הברכה...!! ענה לו הרבי: **"בזה כלולים כל הברכות...!!!"** לקבל קבלה כמה שפחות זמן לשים פאה

להפסיד \$2000 כדי להנך לשמור את העיניים

כדי להבין מה כוחו של ראייה אחת לא כשרה, נספר כאן מעשה מופלא על הגאון רבי שמואל וואזנר זצ"ל, בעל 'שבט הלוי', כפי שמסופר בספר 'ברכי נפשי'. יהודי חשוב באומריה, שבנו הגיע למצוות, רצה להעניק לילדו גדולה ויקרה לכבוד הבר מצוה, והודיע לו שלקראת יום ה'בר מצוה' שלו הם ייסעו לארץ ישראל, לבית מדרשו של הרב וואזנר, ושם יניח לו הגאון את התפילין בפעם הראשונה בחייו. הילד התרגש מאד מהמתנה הרוחנית שיועדה לו, והכין את עצמו היטב לקראת הטיסה ארצה. האבא סיפר לילדו שהרב וואזנר ביקש ממנו, שמספר ימים לפני שהם מתכוונים לצאת מאמריקה, שיתקשר אליו שנית כדי לוודא שהכל בסדר, ושלא יגיעו לחינם. האבא רכש כבר את הכרטיסים שעלו לו כ- 2000 דולרים טבין ותקילין. והנה כשבוע ימים לפני הטיסה המדוברת, מתקשר האבא אל הרב וואזנר, ולתדהמתו הוא שומע את הגאון האדיר בעל 'שבט הלוי' אומר לו: 'החלטתי שלא כדאי לכם לבוא אלי לבני ברק! ימה קרה לפתע? - שאל ההמום: 'יהי הילד כבר מתכוון לך נפשית זמן רב? והגר"ש וואזנר מסביר וממקם את החלטתו: נכון אמנם שיש עניין שבפעם הראשונה שהילד מניח תפילין, הוא יעשה זאת על ידי רב, אבל האם חשבת - אבא יקר - כמה דברים לא טובים עלול הילד שלך לראות במהלך הנסיעה הארוכה שתעשה איתו מאמריקה עד לארץ ישראל? וכי הצר שווה בנזק המלך...? האבא ההמום ניסה להסביר, שהילד בר המצוה עלול להתאכזב מכך בצורה קשה, וכי, אבל כמובן שכל התירוצים והאמנות לאותו הוועילי נכבדים במאומה. "שום דבר שבעולם אינו שווה שיקריבו עליו את הנזק שעלול להיות לילד מראיית דברים אסורים", פסק הגאון. והאבא המשיך לשאול: 'ימה אעשה עם שני הכרטיסים שכבר קניתי במחיר של 2000 דולרים? עכשיו צריכים לשים אוזניים כאפרסכת כדי, לשמור מה השיב לו הגאון בעל "שבט הלוי": "לך ותקנה מסגרת גדולה ויפה, אמר הרב, ותשים בתוכה את שני הכרטיסים ובראש המסגרת תכתוב באותיות קידוש לבנה - הקרבנו את שני הכרטיסים הללו שמחירם היה 2000 דולרים, על מנת שהבן לא יראה דברים אסורים!"

השומר עיניו וזכה לזכור את התורה הקדושה בבקיות עצומה

הרב שמעון שקאף כותב סגולה לזכירה היא שמירת העיניים ורמז לדבר שאנו אומרים בקריאת שמע לא תתרו אחרי לבבכם ואחרי עיניכם אזי זוכה להמשך הפסוק הבא אחריו וזכרתם את כל מצוות ה' בספר בפקודיך אשיחה (ח"ב עמוד ת"ל) ישנו אברך בארה"ב שזוכר הרבה גופי תורה בעל פה כיון שהוא שומר מאד מאד על עליו והולך ברחוב כמו סומא - סוגר את עיניו ויש משהו שמוליכו כשהולך ברחוב ממושם שמירת העיניים כל הלומד תורה ורוצה לזכרה שיקפיד מאד בשמירת העיניים

האטובוס עצר במקום שאף פעם אינו עוצר כיון שנוסעת התפללה להקב"ה

מספר יהודי ת"ח: הסיפור המובא כאן. הוא אירע לפני כעשרים שנה באוטובוס קו מס' 922 היוצא פעם ביום ב 8:00 בבוקר מאשקלון דרך אשדוד לחיפה. הייתי מהנוסעים הקבועים כשיעד הנסיעה שלי היה בר אילן ברמת גן, ומשם המשכתי לבני ברק. איך שהוא התיידדתי עם הנגה, שמו, שהיה מסיע קבוע את האוטובוס בקו זה. יום אחד, לאחר שעליתי, איחלתי לנהג בוקר טוב ידידותי, ושאלתי לשלומי. תוך כדי שיחה הגיע מירכתי האוטובוס חייל, ניגש אל הנגה ובפיו בעיה: הוא היה צריך לרדת בתחנה מרכזית של אשדוד, בכדי להמשיך לירושלים, אך מרוב עייפות נרדם. וכשהתעורר הבחין שהאוטובוס כבר ביציאה מאשדוד. "אני נוסע הרבה בקו זה, אך דבר כזה עוד לא קרה לי מעולם", אמר, ושאל מה עליו לעשות? "נו, מה רצית? שאחזיר את האוטובוס בחזרה? או שאקח אותך עם כולם לירושלים?" שאל הנגה בחיוך.

אמרתי להם שישנה אפשרות לעצור בתחנה הקרובה "ניר גלים". אמנם אין שם עצירה לאיסוף נוסעים, אך אם ירד שם, האוטובוס לירושלים אמור להגיע תוך זמן קצר, ואיתו הוא יוכל להמשיך לירושלים. הרעיון מצא חן בעיני הנגה, ובניר גלים עצר את האוטובוס בכדי להוריד את החייל. והנה היה כשיכיר החייל, נגשה אישה מבוגרת מעדות המזרח שצמדה שם בתחנה, ופניה אל הנגה בשאלה תמימה: האם הוא מגיע לחיפה? "כן" השיב הנגה. היא החלה לנשק אצבעותיה, הרימה עיניה למרומים, ושיבחה לבורא עולם על החסד ששלח לה אוטובוס לחיפה. הנגה שקצרה רוחו אמר לה: "גברתי, כאן זה לא בית כנסת". הוא ביקש שתעלה כי הוא רוצה להמשיך בנסיעה. היא עלתה על גרם המדרגות האוטובוס, בידה החזקה בשני סלים כבדים. האוטובוס החל לנסוע, וכך היה סיפרה: לפניך עברו שלושה אוטובוסים. כולם אמרו לי שאין פה שום אוטובוס לחיפה. עלי לנסוע לתל אביב, ומשם להמשיך עם אוטובוס אחר לחיפה. עניתי להם שאין לי כח להיסתב עם הסלים לתל אביב ואח"כ לתחנה לחיפה. שלחתי אותם ונסעו, ואני התפללתי לבורא עולם "אנא שלח לי אוטובוס לחיפה!" והנה אתה הגעת לפה ישיר לחיפה, ישתבן שמו לעד. שאלתי את הנגה אם הוא עצר פעם בתחנה זו של "ניר גלים"? הוא ענה לי: "לא, מזה 13 שנה אני נוסע על קו זה, וזו פעם ראשונה שעצרתי פה!"

באחת ההזדמנויות כשיספרתי מעשה זה לפני ראש הישיבה הגאון ר' דב צבי קרלינשטיין שליט"א, תפס בידי ואמר לי "מצוה לפרסם!" ובהעלתי סיפור זה על הכתב קיימתי בעצמי מצווה לשמוע בקול חכמים!

לזכות לחיים לכונו בזכרנו לחיים

באחד משערי המוסר המלהיבים בחודש אלול, פתח ר' חיים שמואלביץ זי"ע את פיו בזעקה וקרא "עולם השקר, עולם השקר! אני חייב להסיר את הלוט ולגלות את האמת. הסכיתו ושמעו את אשר אירע לי: אמש השתתפתי לצערי בהלווית אברך צעיר לימים שהותיר אחריו אלמנה ויתומים, מאחורי צעדו שני אברכים, לפתע קלטו אזני כיצד שואל האברך אחד את רעהו, "הידוע לך ממה הסתלק אותו נפטר שהיה צעיר לימים? האם לקה במחלה שזכות מרפא ל"ע?" "לא" השיב השני, "הוא לקה בדלקת ריאות חזקה וזלזל בטיפול הרפואי, כתוצאה מזה העניין הסתבך, מצבו הדרדר עד שהגיע לקריסת מערכות, הגוף לא עמד בזה והוא נפטר". **כאן הרים ר' חיים את קולו "שקר וזכב, הבל בבלים! האמת היא שהיה חסר קצת יותר כוונה, בקשה, והכנעה ב"זכרנו לחיים" ב"ה של שנה שעברה, הכול תלוי ביום הדין רק שנגזרם החיים, לא בזלזול בטיפול הרפואי!" כך זעק ר' חיים מעמקי ליבו, וזכרם נורא ואיום הוא יום הדין!"**

כחה של תפילה

מעשה שאירע בילדה בת שלש שנסגר על אצבעות ידה הימנית דלת ברזל, מיד הריצו אותה להדסה עין כרם, שם נצמרו להם שהצוות מעולם לא נתקל במצב כ"כ קשה. הוד התנפחה כבלון, הגליומים הראו על כמה שברים, חייבים לנתח, בעיה נוספת שהעצבים נקרעו, ואז כבר אין מה לעשות, בכל אופן לנתח צריך כדי שהאצבעות ישארו על הידים, אך הילדה לא תוכל להשתמש עם שלוש אצבעותיה האמצעיות שביד ימין לעולם. אין סיכוי! ההורים קיבלו המלצה ללושה על ניתוח מסובך שניתן לעשות, אך בשלב זה שהיד כה נפוחה לא ניתן לעשות מאומה. בוקר אחד קמה האמא והכריזה שהיא נוסעת למירון, נסעה האם למירון ושם בכתה שלוש שעות כמו שאמא בוכה על ילדה בת שלוש שזה המצב שלה, היא חזרה הביתה בשעה 23:00 בלילה, כשנכנסה הביתה והנה היא רואה את הבת הקטנה עומדת ומחזיקה בידה הימנית את בקבוק השתייה שלה. מרוב תדהה הקימה צעקות וקראה לבעלה שיבוא מהר לראות שהילדה מתפקדת עם היד הפגועה, בעלה ניסה להרגיעה ואמר לה שזה אולי הוד השניה, ומרוב עייפות היא אל הבחינה טוב, אך לא! האמא לא טעתה, הילדה עשתה עם היד שלום, וההורים עמדו מסביבה ובכו כמו שני ילדים קטנים. כך זה כשהקב"ה מראה שהתפילה מתקבלת. למחרת היה לילדה תור אצל רופא מנתח, לאחר שעבר על כל המסמכים ובדק את הילדה, טען חד משמעית שזייופה מסמכים, זה לא צילומה של הילדה הזו...

כעבור כשנה נשאלה הילדה באיזה יד נסגר עליה הברזל והיא הרימה את שתי הידיים ואמרה "אני לא זוכרת באיזה יד כי לא נשא לי שום סימן..." עומדים אנו לפני ימים נוראים, התפילה היא אחד המרכיבים החשובים ביותר, ו"ה כולו תפילה, עשיית מרבים בתפילות יז"כ כולו תפילה,

הרשב"א מתגלה בחלום

סיפר מרן הר"ב זי"ע, וברשטיין שליט"א יהודי אחד היה מגיע לשיעור בדף היומי בחורף וביקש, השרב לא הניאו והגשמים לא עיכבוהו, יום יום היה מופיע בתמידות שאין דומה לה. ויהי היום, ולא היה באפשרותו להגיע לשיעור, על כן ישב ולמד לבד בביתו, עד שהגיע לרש"י מוקשה, חשב לתרצו ולמצוא פתרון... עד שנרדם וישן. והנה בחלומי, נגלה אליו איש נשוא פנים, מראהו כמלאך אלוקים, ויאמר לו: נכון, שהיה קשה לך ברש"י מסויים? בוא נשב בצוותא ונלמד את הרש"י הזה. ישבו ולמדו עד שהבין, בטרם נפרד האיש מעמו, שאלו היהודי בחלום: "מה שמך?" ויאמר לו: רשב"א! למחרת בבוקר ניגש היהודי לפי תומו למגיד השיעור ויספר לו את כל המעשה, ויאמר לו את הפירוש על רש"י שמסרו לו בחלום. הרב נתרגש ותפעם רוחו, ניגש לארון הספרים, לקח את ספר חידושי הרשב"א ומצא את אותו פירוש בדיוק כפי שהסביר הזקן נשוא הפנים.

בן איש חי והליכות עולם פ' נצבים וילך דיני רה"ש ויוה"כ

[ח] מן ראש השנה עד יום הכיפורים אומרים המלך הקדוש, ואם אמר האל הקדוש או שהוא מסופק חוזר לראש התפלה, ואם אמר האל הקדוש ותכף, נזכר וסיים המלך הקדוש וכך היתה אמירתו האל הקדוש המלך הקדוש יצא, ואם השליח ציבור טעה בחזרה גם כן חוזר לראש וחוזר ואומר קדושה[ה"ע] שליח ציבור שטעה ואמר האל הקדוש חוזר רק לתחילת ברכת אתה קדוש], וכן בברכה מעין שבע נמי הדין כן ואף על פי שיש חולקין בברכה מעין שבע לא אמרינן סביל נגד סברת רבינו האר"י ז"ל דסבר ברכה מעין שבע היא במקום חזרה: [ה"ע אם טעה וסיים הברכה אינו חוזר ואם לא סיים חוזר ומתקן טעותו]

[יט] בברכת השיבה אומר המלך המשפט, ואם טעה ואמר מלך אוהב צדקה ומשפט כיון דזכר מלך אינו חוזר, ואף על גב דמר"ן סבירא ליה חוזר קיימא לן סביל אפילו כנגד סברת מר"ן ז"ל: [ה"ע טעה ולא אמר המלך המשפט חוזר אפילו הגיע לא-לוקי נצור ואם סיים תפילתו יחזור על התפילה ויתנה שאם אני חייב זה לחובה ואם לו התפילה תהא נדבה וראוי שגם האשכנזים יעשו כן]

[ך] אם סיים הברכה ולא אמר זכרנו ומי כמוך אינו חוזר, ואפילו אם ברוך אתה ה' ונזכר אינו רשאי לסיים למדני חוקין כדי לומר זכרנו ומי כמוך, דזכרנו כיון שהיא בקשת רחמים אם לא אמרה במקומה יאמר אותה בשומע תפלה ובשבת ובראש השנה יאמר אותה קודם שיעקור רגליו, משאין כן מי כמוך אין לה תשלומין בשומע תפילה או לאחר אלוקי נצור דאינה בקשת רחמים, וכן באמירת וכתוב וכו' ובספר וכו' דאם שכח אינו חוזר, אך יאמר אותה קודם שיעקור רגליו דהם בקשת רחמים

[כא] במוסף של ראש השנה ושבט שובה ויום הכיפורים יאמרו מי כמוך אב הרחמים, וכן הוא הדין במנחה של שבת שובה, וגם אם חלו ראש השנה ויום הכיפורים בשבת יאמר במנחה אב הרחמים, וכשאומר במוסף ראש השנה פסוק ה' צבאות יגן עליהם, יעשה תנועה של סוף פסוק כי זהו פסוק בזכריה וסיומו זה, אבל מה שכתוב אחרי זה ה' צבאות יגן עליכם וכו' זהו בקשה, וכשאומר ואתם הדבקים וכו' כשיגיע לאות תייו של תכתובתי ידלג תיבת היום דאין להחזיק עצמו כצדיקים גמורים שנכתבים בראש השנה, ויזהר לומר תכתובתי ברחמיך לחיים טובים בשביל הר"ת שלא תהיה תל"ט, וכן באות פ"ה יאמר היום תפקדתי ברחמיך לחיים טובים:

[כב] כשאומר זכרנו לחיים יכוין להמשיך חיים לנשמה, וכשאומר כתבינו בספר חיים יכוין להמשיך חיים לגוף, ויכוין ראש זכרנו ז' והסוף מ' מספר הו"ה אה"ה שהם חו"ה, וכשאומר זכר יצוריו ברחמים לחיים יכוין זה על הנשמות שזכר אותם ברחמיו להחזירם לחיים להחיותם בעולם הזה חזרתם בגלגול ומזה יתאמת אצלנו ענין תחית המתים, וכשאומר היום הרת עולם אם כבנים אם כעבדים כתב רבינו הרש"ש ז"ל כשאומר כן כל עצמותיו יאחזמו רעד לכו יפקוד הקב"ה אם אב אני איה כבודי ואם אדונים אני איה מוראי, ולכן יאמרו זה במתוך ושבירון לב, ולכן המנהג שגם בחזרה אומרים זה בציבור בקול רם מלבד השליח ציבור:

[כג] בנוסח י"ה"ר של תהלים כתוב ונוכה ונחיה ע' שנה ואם בגבורות שמונים שנה ואיך יאמר כן הזקן ששנו יותר משמונים ועוד אפי' שלא הגיע עדיין לשבעים למה ישראל דבר קצוב ושמא הקב"ה נתן לו חיים יותר על כן לא יאמר זה הנוסח, אלא יאמר כך ונוכה לחיים ארוכים טובים ומתוקנים ובנוסח זה ודאי יש סוד שבו מברכים כהן גדול במוצאי כפור בצאתו לשלום מן הקודש:

[כד] בעשרת ימי תשובה אין עושין הפסקה של תענית דאין נכון להתענות בלילה גם כן, מפני שבימים אלו עיקר התקון נע ולולי שאנחנו מוכרחים להתענות ביום בעבור תקון עוונותינו לא היינו מתענים גם ביום, ועתה שאנחנו מתענים ביום אנחנו סומכים להשלים התיקון על ידי אכילה ושתייה שבליה, ולכן כתוב בספר תורה לשמה שצריך לאכול פת בכל לילה בעשרת ימי תורה כדי לברך ברכת המזון:

[כה] כלה שהיא ובעלה סומכים על שלחן חמיה וחמותה, ולכן בכל השנה כולה חמותה תוציא חלה מן העיסה ותברך, הנה בעשרת ימי תשובה תשתדל ליקח הכלה מעות מבעלה ותקנה בו קמה שיעור חלה, כדי שתקיים היא בעצמה הפרשת חלה בברכה לפחות פעם אחת בשנה:

פרשת וילך [א] מצוה לאכול בערב יום הכיפורים ולהרבות בסעודה, [ה"ע גם הנשים חייבות] וכתבו המקובלים ז"ל שצריך לאכול שיעור שני ימים אם יוכל האדם לאכול כל כך, כדי לתקן באכילה מה שצריך ליום זה וליום הכיפורים הקדוש, והאדם יעשה כל מעשיו לשם שמים והשי"ת לא ימנע טוב הולכים בתמים, מצוה לאכול גלים בערב יום הכיפורים בשחרית דוקא

[ב] בסיבוב תרגול לכפרות יכוין לשם חיותך בר"ת זה חליפתך תמורת כפרתך, והוא יוצא מס"ת פותח את ידיך, ולנקבה יאמר חליפתך תמורתך כפרתך בציר"י תחת תל"יו, ועושין בהם כנגד ד' מיתות בית דין לכפר על האדם, ולכן צריך האדם להרהר בתשובה באותה שעה, וכפי הסוד ענין שחיטה זו היא מתקן הגבורה לכן זמן הראוי יותר לדבר זה הוא באשמות סמוך לעלות השחר שהוא עת רצון, ובגדד נוהגים מחמת ריבוי הכפרות לשחוט מתחילת הלילה עד ד' שעות מהבוקר ובטוחים בה' שהכל יקובל ויעלה לרצון לפניו כאלו נעשה הכל כראוי: [ה"ע היום מחמת המכשולות שקרו הורו מגדולי האחרונים להקדים את שחיטת הכפרות מספר ימים לפני יום הכיפורים] [ג] כל בעל הבית שיבא השוחט לביתו לשחוט לא יניחנו לשחוט עד שיבדוק

לשוחט לא יניחנו לשחוט עד שיבדוק הסכין תחלה כראוי, ויחזור ויבדוק אותה אחר שחיטה, ויזמין בעל הבית אפר כירה בידו כדי שישחוט לתוכו והנחת העפר תחלה היא התחלת המצוה של כסוי הדם, לכן טוב שיניח בעל הבית את העפר בידו, ונהגו שבעל הבית מברך על כסוי הדם, והברכה היא על כסוי הדם בעפר, ומאחר שיש הרבה עופות לשחוט יברך בעל הבית על האשונה ואחד מבני הבית על השניה והשלישית וכן על דרך זה, וכן השוחט יכסה גם הוא לבסוף, ואין כאן מרבים בברכות כיון שכל אחד מברך על שחיטה בפני עצמו ודם חדש וצריך שתהיה תאורה טובה לשחיטה:

[ה] עבירות שבין אדם לחבירו אין יום הכיפורים מכפר עד שיפייסנו, ועל כן כל אדם צריך לבקש מחילה מחבירו בערב יום הכיפורים או קודם בעי"ת, וטוב שהחזון יכריז קודם כל נדרי לומר רבותי תמחלו זה לזה ויאמרו הקהל מחלנו, כדי שיתעורר אותה שעה סנגוריא למעלה על ישראל דבר בעתו מה טוב, וכן הנהגתי בבגד

[ו] כל אדם ינשק ידי אביו ואמו בערב יום הכיפורים לעת ערב קודם שילך לבית הכנסת ויבקש מהם מחילה, ודבר זה הוא חיוב גדול על כל אדם, ומי שאינו עושה כן נקרא חוטא ומזלזל בכבוד אביו ואמו, דאם בין אדם לחבירו חייבו חו"ל לבקש מחילה קודם יום הכיפורים כל שכן מאביו ואמו שאין אדם ניצול מחטא זה בכל יום, ואם הבן שוטה ולא ביקש הם יתנו לו מחילה, שיאמרו בפיהם אנכי מוחל לבני פ' על כל מה שחטא לי מחילה גמורה, וכן הבעל יתן מחילה לאשתו על אשר בזוזה מן הבית שלא כרצונו, וכן כל תלמיד יישל לו רב בעיר ילך אצלו קודם יום הכיפורים ויבקש ממנו מחילה:

[ז, ח] יזהרו בטבילה בערב יום הכיפורים, ומי שאנוס ואינו יכול לטבול במקוה יעשה תשעה קבין כמו שכתבנו לעיל פרשת נצבים, וגם הנשים יטבילו בערב יום הכיפורים בשביל סתרה, וכן יעשו בערב יום הכיפורים האנשים והנשים, ועיין מטה אפרים שכתב אפילו נערים ובתולות שהם בני מצוה יש להם לטבול, וידקדקו בחציצה, ויעשו הטבילה אחר קציצת צפרנים וסריקת שער

[ט] הנשים מדליקין נרות כמו ליל שבת, ומברכים להדליק נר של יום הכפורים, ומנהג בגדד שהנשים מברכים שהחיינו בנרות יום טוב ויום הכיפורים, [ה"ע לא יברכו שהחיינו בהדלקה אלא יכונו לצאת בבית הכנסת מהשליח ציבור ואם רוצות לברך יש להם על מה לסמוך ואם ברכו בהדלקה נאסרות בחמש העונות מיד] ואם חל בשבת מברכים להדליק נר של שבת ויום הכיפורים, וכיון שהדליקו [ה"ע וברכו שהחיינו] חל עליהם קדושת יום הכיפורים ואסורים במלאכה ובכל חמש עינויים: [ה"ע יש להדליק ואחר כך לברך והיוצאים ביד רמ"א ישארו במנהגם]

[יג] תוסיף מחול על הקודש, ובליל שבת הקבלה היא באמירת בואי כלה ומזמור שיר ליום השבת, אך בליל כפור חל התוספת בברכת שהחיינו, ואם קבל התוספת בפירוש בפיו חל מעת קבלתו, והמנהג שזה האוחז ספר כל נדרי הוא יברך שהחיינו בקול רם ויכוין להוציא הציבור ידי הציבור ידי חותם בברכתו והשומעין יכונו גם כן לצאת בברכתו, ואם יש אדם שאינו שומע הברכה היתב יברך לעצמו בשעה שזה מברך, והמברך יאמר תחלה שני פעמים אחר זרוע לצדיק בקול רם, והציבור יאמרו עמו בלחש, ואחר כך יאמר ברשות מורי ורבותי והקהל משיבים שמים, כלומר ברשות שמים ופרשות דרך רמז בר"ת שמים, שומע משמיע יחדיו מכוונים:

זוהר הקדוש - מעלת התשובה

שְׁנִינּוּ, אֵין דְּבָר בְּעוֹלָם שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה, וְאֵת הַכֹּל הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל וְדָאִי. וְאִם שֶׁב הַתְּשׁוּבָה, הָרִי מְזַמֵּן כְּנֶגְדּוֹ אֲרֻחַ חַיִּים. וְאֵף עַל גַּב שְׁפָגַם מֶה שְׁפָגַם - הַכֹּל נִתְקַן וְהַכֹּל חוֹזֵר עַל תְּקוּנָה, וְשִׁהְרִי אֶפְלוּ בְּמֶה שֶׁיֵּשׁ בּוֹ שְׁבוּעָה, (לפני הקדוש ברוך הוא נקרא בו כי ה' צבאות יעץ ומי יפר. זהו סוד סתום.

ועוד, כאשר הקדושברוך הוא נשבע שבועה, לא נשבע אלא אם לא יעשה תשובה, שהרי אין דבר שעומד בפני התשובה, ועל הכל מכפר הקדוש ברוך הוא כאשר עושים תשובה שלמה) הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל, שְׁכָתוֹב חֵי אֲנִי בְּאֵם ה' כִּי אִם יִהְיֶה כְּנֶגְהוּ גּוֹי. וְכָתוֹב כְּתָבוּ אֵת הָאִישׁ הַזֶּה עֲרִירִי גּוֹי. וְאַחֵר שֶׁשָּׁב בַּתְּשׁוּבָה כְּתוֹב, וְגַיִי כְּנִיָּה אֶסֶר בְּנֵי גּוֹי. מִכָּאֵן שֶׁתְּשׁוּבָה מְשַׁבֵּר כְּמֶה גִזְרֵת וְדִינִים וְכְמֶה שֶׁלְשָׁלוֹת בְּרָזָל, וְאֵין מִי שְׁעוֹמֵד לִפְנֵי הַתְּשׁוּבָה. וְעַל זֶה כְּתוֹב, (ישעיהוס) וְיִצְאֻ וְרָאוּ בְּגָרִי הָאֲנָשִׁים הַפְּשָׁעִים בִּי. אֲשֶׁר פָּשְׁעוּ בִּי לֹא כְּתוֹב, אֶלָּא הַפְּשָׁעִים בִּי. שֶׁלֹּא רוֹצִים לְשׁוֹב וּלְהִתְנַחֵם עַל מֶה שֶׁפָּעִשׁוּ. אֲבָל כִּיּוֹן שֶׁהִתְנַחֲמוּ, הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מְקַבֵּל אוֹתָם. לָכֵן הָאֵדָם הַזֶּה, אֵף עַל גַּב שֶׁפָּשַׁע בּוֹ וַיִּכָּסֶם בְּמִקְדָּם שֶׁלֹּא צָרִיךְ וְשֶׁב לִפְנֵי - מְקַבֵּל אוֹתוֹ וְחָס עָלָיו, שֶׁהָרִי הַקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא הוּא מְלֵא רַחֲמִים, וּמִתְמַלֵּא רַחֲמִים עַל כָּל מַעֲשִׂיו, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמָר (תהלים קמה) וְרַחֲמִיו עַל כָּל מַעֲשִׂיו. אֶפְלוּ עַל בְּהֵמוֹת וְעוֹפוֹת מְגִיעִים רַחֲמָיו. אִם עָלִיהֶם מְגִיעִים רַחֲמָיו, כָּל שֶׁכֵּן עַל בְּנֵי אָדָם שְׂיֻדָּעִים וּמִכְרִים לְשִׁבְחָ רַבּוֹנָם שֶׁרַחֲמָיו מְגִיעִים עָלֵיהֶם וְשׁוֹרִים עָלֵיהֶם. וְעַל זֶה אָמַר דָּוִד, (שם קיט) רַחֲמֶיךָ רַבִּים הִ' כְּמִשְׁפָּטֶיךָ חֲנִי. אִם עַל רִשְׁעִים מְגִיעִים רַחֲמָיו, כָּל שֶׁכֵּן עַל צַדִּיקִים

אמרי חז"ל: כתב הבעל שם טוב דברים לראש השנה ויום כיפור אות כד , אף על גב דאמר בזהר (תיקוני זוהר תיקון ו') צווחין הב פרנסה, זה היה בשנים ההם שפרנסה היה בשופי, מה שאין כן עתה, שעל ידי מניעת פרנסה אי אפשר לעבוד אותו יתברך שמו, ולהחזיק בנינו לתלמוד תורה, על כן תינוקות של בית רבן, התפללו עבור אבותיכם ואמותיכם שיוכו לגדל אתכם לתורה ולחופה ולמעשים טובים: (כתר שם טוב ח"ב דף י"ב ע"א) ****וכן אמר הקב"ה למשה, משה, אין אתה יכול לעמוד על כל מידותי, אלא הריני אודיעך מקצת מידותי, כשאני רואה בני אדם, אף על פי שאין בהם תהילה ושבח של תורה ומעשים טובים, אלא בשביל שהן עומדין וודין ומשבחין "ומרבים תחנונים לפני" אני נזקק להם וכופל להם מזונותיהן... (תנא דבי אליהו).***בתנחומא מובא "אמר להם הקב"ה לישראל הוּו זהירין בתפילה שאין מידה אחרת יפה הימנה, והיא גדולה מכל הקרבתות, ואפילו אין אדם כדאי להענות בתפילות ולעשות חסד עמו, כיון שמתפלל ומרבה בתחנונים אני עושה חסד עמו. ***כתוב במדרש תהלים מזמור קב דבר אחר פנה אל תפלת הערערה. אמר י' יצחק כלפי האדורות אמרו, שאין להם לא נביא ולא כהן מורה צדק, ולא בית המקדש שיכפר עליהם אלא תפלה אחת נשתיירה להן שהם מתפללין בליל השנה וביום הכפורים, אל תבזה אותה מהם, שנאמר (כל) ולא בזה את תפלתם

שאלה: מעשר ראשון האם אפשר לתת לכהן במקום כללי ואיזה מעשר כן יכול לקבל היום **תשובה:** כתב שולחן ערוך יורה דעה הלכות תרומות ומעשרות סימן שלא סיים... ואחר כך מפרש מן השאר אחד מעשרה, והוא כקרא מעשר ראשון לו ונותנו ללוי. והרמב"א כותב וי"א אף לכהן (טור). אם כן מבואר משולחן ערוך שיש לתת מעשר ראשון רק ללוי ואילו הרמב"א מתיר לתת גם לכהן **וכתב הש"ך** שטעם הב"י שאף שעזרא קנס שמעשר ראשון ינתן גם לכהנים כיון שלא עלו עימו לארץ ישראל **דעת הב"י בדעת הרמב"ם** ופסקו להלכה שרק לדורו קנס ועכשיו בטל הקנס אבל דעת הרמב"א שגם כוהנים יכולים לקבל מעשר ראשון משום שסובר שהקנס שקנס עזרא את הלויים הוא לכל הדורות ומה שאפשר לתת לכהן הוא שמן של תרומה ויש לרשום עליו שמן תרומה טמא שלא יבוא לאוכלו ויכול להשתמש בו להדלקת נרות ויכול ביחד עם ישראל להשתמש לאורו כמבואר בסעיף לעיל אלא שיש להקפיד שהשמן תרומה יהיה טמא, וכן אין להשתמש בו ביום טוב שכל ערב שבת שאין שורפים קודשים (תרומה טמאה) ביום טוב עיין מסכת שבת דף כז לגבי שמן שריפה ורמב"ם הלכות יום טוב פרק ג' הלכה ה' **כתב בדרך אמונה** קונטרסים קוני' הלכ' תרומ' שנדפס ע"פ מרן החזו"א (כרך ג) דין הניתנה) כיון שאין לכהנים ולוויים שלנו העולים על פי עצמם אף דין כהני ולווי חזקה, **אין מצות נתינה לכהן ולוי נוהגת כעת**, (דהיינו אין צורך לתת היום מעשר ראשון לעני) אמנם החיוב של נתינת מעשר עני לעני קיים גם היום. אבל **דעת מרן הרב עובדיה** שגם היום יש חיוב לתת ללוי מעשר ראשון. אמנם לגבי אתרוג מדין לכס חשש החזון איש למעשר ראשון, וכן נתן בעצמו מעשר ראשון אבל לא כהוראה לרבים

לקבל קבלה קבועה ואפילו קטנה ליום

אנו נכנסים ליום הדין ולעשרת ימי תשובה שהם הימים הקובעים לכל השנה ובשעת הנעילה נחתמים סופית מה יהיה אתנו בשנה זו [בהושענא רבא נמסרים הפתקים ועדיין אפשר לבטל עד שמחת תורה] ואמרת הגמרא במסכת ראש השנה דף טז כל שנה שרשה בתחילתה מעשרת בסופה **ופירש רש"י שם "שרשה בתחלתה"** - שישאל עושין עצמן רשין בראש השנה לדבר תחנונים ותפלה כעניין שנאמר תחנונים ידבר רש (משלי יח): סופה מעשרת.

בעשרה ימים אלו זה הזמן לבקש כיון שזה הזמן שהקב"ה קרוב אלינו כמו שכתוב דרשו ה' בהימצאו קראוהו בהיותו קרוב ואמרת הגמרא ראש השנה דף יח מתי ה' יתברך מצוי וקרוב אלינו ושומע גם לתפילת יחיד אלו עשרה ימים מראש השנה ועד כיפור ולכן אנו בעשרת ימי תשובה אומרים בתפילה המלך הקדוש במקום הא-ל הקדוש והמלך המשפט כיון שאז הקב"ה קרוב אלינו יותר ונראת יותר מלכותו עלינו [לגבי צבור אומרת הגמרא שם נאמר הפסוק מי כה' א-לוקינו בכל קוראנו אלו בכל זמן אבל יחיד הוא כדלעיל בעשרת ימי תשובה] ולכן נפסק בשולחן ערוך שבימים אלו יש להחמיר יותר מהרגיל ולכן גם מי שמקל לאכול לחם שנאפה במאפה של גויים במקום שנהגו להקל כותב השו"ע בעשרת ימי תשובה שצריך להחמיר ולהימנע מלאכול וטעם הדבר כפי שמגיע לנו אורח חשוב אנו מסדרים ומייפים את הבית יותר מהרגיל ומכניסים מאכלים מיוחדים כן בנמשל כיון שהקב"ה יותר קרוב אלינו אנו צריכים להראות את עצמנו יותר נקיים ברוחניות שלנו

ארוכות השמים נפתחים. הרש"ש הקדוש תיקן סידור תפילה עם כוונות מיוחדות על פי הקבלה. לעשרת ימי תשובה תיקן הרש"ש כוונות מיוחדות, שונות לגמרי מן הכוונות הרגילות של כל ימות השנה. זאת מכיון שבימים אלו יש אתנו הנהגה אחרת לגמרי: כל יום ויום השפע היריד עלינו, כלשוננו, הוא "כמים הנובעים טיפין טיפין", אך באותם ימים נפתחים "ארוכות השמים" - שפע אין קץ!

ולכן כדאי לנצל ימים אלו, להרבות בתפילה ולהשתדל לקום לסליחות, יום יום. [סה"כ ששה ימים בעש"ת] ולפחות בעשרה ימים אלו להתחזק יותר מהרגיל כדי שזוכה לשנה טובה ולהקים שכנינו מעפרא. כותב הרש"ש שמי שמקבל אפילו קבלה קטנה אבל קבועה מובטח לו שיכתב לחיים **. כוחה של כל קבלה אפילו קטנה אבל עקבית**

כפי שמסופר מעשה בזמנינו בחייל ששירת בשטחים, והנה ביום שישי אחר הצהריים ניסה לעצור טרמפים כדי לנסוע הביתה לקראת השבת. עצר לידו רכב, יצא ממנו יהודי ירא שמים שגר באזור, ואמר לו 'אל תעמוד פה. עוד מעט חושך וזה מסוכן, בוא אליי לביתי לשבת'. 'אבל אני לא שומר שבת', אמר הבחור. 'זה בסדר', ענה, 'אין בעיה. קודם כל תמנע עצמך מהסכנה, ובוא אליי. אני לא אכפה עליך שום דבר, תעשה מה שאתה רוצה'. וכך החייל בא אליהם לשבת, נתנו לו חדר, ואכל ושתה עמם, וגם שמע קצת שירה ודברי תורה מבני הבית. ביום ראשון בא החייל להיפרד מבעל הבית והודה לו על השבת הנפלאה. אמר לו בעל הבית 'ישמע, אתה משרת באזור מסוכן, וכדאי שתקבל עליך איזו מצווה שתגן עליך. אני אציע לך מצווה קלה מאוד: כשאתה נועל נעלים תנעל קודם כל את נעל ימין ותקשור את של שמאל, ואחר כך של ימין. וכשאתה מוריד את הנעלים תוריד את נעל שמאל ואחר כך של ימין'. החייל אמר לו שהוא מקבל עליו את הדבר, וזה לא נראה לו קשה בכלל, שהרי גם ככה הוא נועל נעליו, אזי מזה אכפת לי לנעול ימין קודם וכו'. וכך החל החייל לעשות.

והנה ביום מן הימים היו ואחר כך נזכר שעשה לא כראוי. הוריד את הנעל הגדולה על מנת לנעול ימין קודם, ובינתיים התעכב. מפקדו, שראה כך, צריכים כל החיילים לצאת לאיזה עניין מבצעי, וגם החייל הנ"ל היה אמור לצאת עם חבריו מהג'יף לא המסוק, ובגלל המהירות והלחץ - הוא נאלץ בשמאל קודם, כעס עליו מאוד, והחליט להעניש אותו. "עכשיו לא תבוא אתנו למסוק, ובהמשך אדאג שישפטו אותך", אמר לו בכעס. בינתיים חבריו של החייל עלו על המסוק, והוא נצטער צער גדול. אך אחרי זמן קצר שמע בחדשות על האסון הנורא של שני המסוקים בשאר ישוב, ואז הבין שבזכות המצווה הזו של נעילת ימין לפני שמאל הוא ניצל ממוות בטוח. עד כאן.

וכן מסופר על אשה שבאה לרב העיר נתיבות הרה"ג פינחס כהן שליט"א. ואמרה לו שהיא רוצה קבלה בזמן שהיא בחו"ל אמר לה הרב תקפיד על נטילת ידיים תמיד, יום אחד היא טיילה בהודו ליד צמחיה עבותה עם עוד כמה אנשים וכולם נגעו בצמחיה שהיתה שם, כשישבו לאכול כולם אכלו ללא נטילת ידיים ואילו היא קמה ליטול ידיים לאחר שאכלו לאחר זמן מה ה"י מתו כולם והיא ניצלה התברר שהיה בקרבם פטריה רעילה והם נגעו בה בידיים וכשאכלו מגע היד באוכל העביר את הפטריה הרעילה לאוכל ולכן מתו ואילו היא שהקפידה ליטול ידיים, הסירה את שירי הפטריה הרעילה מידיה וכך ניצלה בזכות הקבלה לידים תמיד. ניצלה ממוות ומה אם קבלה קטנה כך, קבלה גדולה על אחת כמה וכמה

עדיף לקבל קבלות קטנות כיון שאז עומדים בהם עדיף קבלה קטנה וקבועה מאשר קבלה גדולה שלאחר זמן מזניחים אותה לגמרי כיון שקשה לקיימה אין קבלה יותר טובה מאשר צניעות אפילו דבר קטן כותב הרב אורבאך זצוק"ל **כל החומרות והידורים לא ישתוו להידור אחד קטן בצניעות** החפץ חיים אמר שכל הוספת הידור בצניעות (אפילו יותר מההלכה) מוסיף יותר השראת השכינה ושמירה והנהגה מכל הצרות והקטרוגים. גם כתב החפץ חיים שכל ההשפעות וההצלחות בגשמיות וברוחניות ובפרנסה היא בזכות הצניעות.

מובא בשם הגר"א שהיה אומר שהמדרגה הגדולה ביותר לנשים היא הצניעות ובה נמדד צדקתה ע"כ. וכך היה החזון-איש אומר שהיראת שמים של האשה ניכרת ונמדדת לפי גודל זהירותה והידורה בצניעות. הרה"ק מקאליב אמר שכל חתיכת בד שמוסיפים לצניעות מוסיפין בבית דין של מעלה להכריע את הכף לזכות. עוד מובא בשם הגר"א שכמו שמצווה לאנשים לשים כל יגיעתם בתורה הקדושה כמו כן מצווה לנשים לשים יגיעתם בצניעות.

בעל הפלא יועץ כתב (בספרו חסד לאלפים על שו"ע או"ח סי"ג ד') כמעט כל שכר האשה וכל עונשה לעולם-הבא תלוי בצניעות. ס נשמות ש'ל תנאים, ואמר הפעל-שם-טוב ש'לנשמות אלו זכו אמותיהן בגלל הצניעות ש'בן. וי'שרא' זאת הסבא קדישא מהר"ש"א א'לפנ'דרי נ'נע' בראשו ואמר: הן הן, לא אוכל ל'תאר לך גלל הצניעות א'שר אני זוכר ש'קה' שם א'קיסט'מבול, יעו"ש. א'בן צ'חון שם א'דירי ת'ל'בון פ'מו ר' ח'יים פ'לא'ני וג'נו ר' א'ב'ק'ה נ'צ"ל. רואים לאיזה ילדים זוכים בזכות צניעות והעיקר אלו ילדנו כפי שאנו אומרים בהגדה "את עמלנו אלו הבנים" לאיש- הקבלה הטובה ביותר היא לימוד תורה שנאמר כל חפצך לא ישוּוּ בה אפילו חפצי שמים שום מצווה לא משתווה ללימוד תורה מצווה משולה לנר ואילו תורה לאור וכפי שאנו אומרים בתפילה ותלמוד תורה כנגד כולם ולכן הקבלה הטובה היא לקבוע עיתים לתורה או להוסיף בלימוד התורה בפרט ללמוד שתי הלכות ביום הלכות לשון הרע שאמר הרב סגל שאין שלא ראה ישועה בלימוד שתי הלכות לשון הרע ליום [יש לומר לפני כן בלי נדר ולא לקבל בנדר שלא יכשל בעון נדרים]